

„Engem hívnak ítélt...”

Lectio: ApCsel 9,1015

Textus: 1 Tim 1,12-17

Kedves Testvéreim! Istennek ma hozzánk szóló Igéje azzal kezdődik, hogy az apostol hálát ad, aki őt megerősítette, vagyis Jézus Krisztusnak. Ritka ember az, aki hálát tud adni. Tapasztaljuk, hogy milyen hálátlan tud lenni az ember. Sokszor mi magunk is. Elfeledkezünk köszönetet mondani.

A mai Igében éppen arról van szó, hogy hálát kell adnunk. Pál apostol is hálát ad, de nem embereknek, hanem Jézus Krisztusnak. Annak ad hálát, **„aki engem hívnak ítélt, rendelvén a szolgálatra.”** Az új fordítás szerint: **megbízhatónak tartott a szolgálatra.** Miről van szó? Őt tartotta megbízhatónak a szolgálatra, aki Saulusként annyi kárt tett az egyházban? S most azt mondja, hogy hálás a szíve azért, amiért őt Jézus kiválasztotta a szolgálatra?

S ha magunkra gondolunk, mi is azt kérdezzük, hogy bennünket is méltónak talál Isten a szolgálatra:

- A férjet és apát?
- A feleséget és anyát?
- A nagyszülőket?
- Az gyermekeket és ifjakat a maguk rendjén?

A családban és a gyülekezetben. Hiszen botladozó, fogadkozó emberek vagyunk. Ám emlékezzünk Péterre. Ő is fogadkozott és mégis Jézus neki mondta: **Legeltesd az én juhaimat!** Így bíz meg bennünket is az Úr Jézus Krisztus.

Pál apostol azt is mondja, hogy mielőtt megbízta volna őt az Úr Jézus, előbb **megerősítette őt.**

Nagyon fontos nekünk is, hogy ki erősít meg!

Mert a gonosz is meg tud erősíteni.

- A rosszra.
- A bűn elkövetésére.

Saul is ezért üldözte azokat, akik Jézus Krisztus követői lettek. Ő maga vallja be:

- Káromló volt.
- Üldözte a keresztyéneket.
- Erőszakos ember volt.

De a damaszkuszi úton találkozott Jézussal. Mennyei fényesség vett körül. Földre rogyott s nem tudott mást tenni, mint kérdezni: Ki vagy te, Uram? Aztán tovább kérdezett: Mit akarsz, hogy cselekedjem? (ApCsel 9, 1-15).

Aztán megtapasztalta ő is, amit mi is megtapasztalunk: **bőségesen kiáradt reám az Úrnak kegyelme.** Ez a túláradó kegyelem. Ezt nem lehet emberi ésszel felfogni. Ezt csak hittel elfogadni lehet. De aki elfogadja, az már érti az Ige folytatását, amit Pál így fogalmaz meg: **Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.**

Milyen nagy igazságot fogalmaz meg itt az apostol! Ez a beszéd az Úr beszéde, Isten Igéje igaz beszéd. Mi emberek sok mindent tarthatunk igaznak, sokszor a magunk szempontjából, de egyedül Isten beszéde igaz. És teljes elfogadásra méltó. Vagyis az, hogy elküldte az Ő Fiát, hogy a bűnösöket üdvözítse.

Igaz az, hogy

- Mi bűnös, kárhozatra méltó emberek vagyunk.
- Isten látva elesett voltunkat, megesett rajtunk a szíve.
- Jézus értünk jött, hogy megtartsa, hogy üdvözítsen bennünket.

Ugyanezt olvassuk a Zákheusról szóló történet végén is: **Azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.** (Lk 19,10).

Isten könyörült rajtunk, mint ahogy könyörült Pál apostolon is, vagyis Saulon ott a damaszkuszi úton.

Megtapasztaltad-e már ezt?

Ha megtapasztaltad és átélted azt, hogy Isten rajtad is kegyelmét gyakorolta, akkor lépj tovább.

Pál erről így ír: **„De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, akik hisznek Ő benne, az örök életre.”** Vagyis nem csak arról van itt szó, hogy Isten hosszútűró volt Pál irányában és velünk szemben is, hanem sokkal többről.

Ahogy az apostol példa volt a többiek előtt, úgy kell mi is példa legyünk a többi ember számára, hogy

- Ők is higgyenek,
- Ők is örök életre jussanak.

Ehhez azonban szükségünk van Isten Szent Lelkének erejére és világosságára.

Aztán az apostol dicsőséget ad az Istennek!

Újból mondom: nem magát emeli ki; nem az embereknek hálálkodik, hogy bevezették a városba; nem Anániásnak, aki imádkozott érte. Az apostol **az örök, a láthatatlan és egyedül bölcs Istennek** ad dicsőséget.

Ezt kell nekünk is megtanulnunk. Ne embereket istenítsünk, hanem egyedül Isten előtt boruljunk térdre és Neki adjunk dicsőséget. Örökkön örökké!

Ámen.

Biharszentjános, 2016.06.12.

Csomay Árpád.